

na czas nieokreślony, chyba że zróżnicowanie kryteriów w zakresie długości okresu zatrudnienia uzasadnione jest powodami o charakterze obiektywnym”, w związku z klauzulą 5, będącą już przedmiotem wykładni Trybunału Sprawiedliwości, który uznał za zgodny z prawem przepis prawa włoskiego zakazujący — w odniesieniu do zatrudnienia w sektorze publicznym — przekształcania umowy o pracę na czas określony w umowę o pracę na czas nieokreślony, czy też utrata stażu pracy przewidziana przez ustawodawcę krajowego stanowi wyjątek uzasadniony „powodami o charakterze obiektywnym”, tzn. potrzebą zapobieżenia, aby zatrudnianie jako urzędnika mianowanego osób pracujących na czas określony odbywało się ze szkodą dla pracowników będących już urzędnikami mianowanymi, co nastąpiłoby, gdyby w odniesieniu do pracowników kontraktowych uwzględniono wcześniej nabyty staż pracy?

- b) Czy przepisy krajowe, które z zastrzeżeniem stażu pracy w ramach stosunku pracy na czas określony przewidują rozwiązanie umowy o pracę na czas określony i zawarcie nowej umowy o pracę na czas nieokreślony, innej niż poprzednia i bez zachowania poprzednio nabytego stażu pracy (art. 1 ust. 519 ustawy nr 296/2006), są sprzeczne ze wspomnianym przepisem klauzuli 4 ust. 4 załącznika do dyrektywy 1999/70/WE, który stanowi, że „kryteria w zakresie długości okresu zatrudnienia, dotyczące szczególnych warunków zatrudnienia, będą takie same w odniesieniu do pracowników zatrudnionych na czas określony, jak w odniesieniu do pracowników zatrudnionych na czas nieokreślony, chyba że zróżnicowanie kryteriów w zakresie długości okresu zatrudnienia uzasadnione jest powodami o charakterze obiektywnym”, w związku z klauzulą 5, będącą już przedmiotem wykładni Trybunału Sprawiedliwości, który uznał za zgodny z prawem przepis prawa włoskiego zakazujący — w odniesieniu do zatrudnienia w sektorze publicznym — przekształcania umowy o pracę na czas określony w umowę o pracę na czas nieokreślony.

(¹) Dz.U. L 175, s. 43.

Skarga wniesiona w dniu 17 czerwca 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Finlandii

(Sprawa C-309/11)

(2011/C 252/43)

Język postępowania: fiński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: I. Koskinen i L. Lozano Palacios)

Strona pozwana: Republika Finlandii

Żądania strony skarżącej

Komisja wnosi o

- stwierdzenie, że stosując do sprzedaży usług turystycznych na rzecz osób innych niż podróżujący procedurę szczególną dla biur podróży zawartą w § 80 Arvonlisäverolaki [ustawy o podatku od wartości dodanej] (1501/1993) Republika Finlandii naruszyła zobowiązania ciążące na niej na mocy art. 306 — 310 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (¹),

— obciążenie Republiki Finlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z postanowieniami dyrektywy 2006/112/WE procedura szczególna dla biur podróży ma zastosowanie jedynie wówczas, gdy usługi turystyczne są sprzedawane na rzecz podróżnych. Natomiast niezgodna z dyrektywą w sprawie podatku od wartości dodanej jest sytuacja, w której Republika Finlandii stosuje procedurę szczególną dla biur podróży również do usług, które biura podróży świadczą sobie wzajemnie lub na rzecz organizatorów wycieczek turystycznych.

(¹) Dz.U. L 347, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 21 czerwca 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-313/11)

(2011/C 252/44)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: D. Bianchi i A. Szymtkowska, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że poprzez wprowadzenie zakazu wytwarzania, wprowadzania do obrotu i stosowania w żywieniu zwierząt w Polsce pasz genetycznie zmodyfikowanych oraz organizmów genetycznie zmodyfikowanych przeznaczonych do użytku paszowego Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom, które ciążą na niej na mocy art. 16 ust. 5, 19, 20 i 34 rozporządzenia (WE) nr 1829/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 września 2003 r. w sprawie genetycznie zmodyfikowanej żywności i paszy (¹);

— obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja zarzuca Rzeczypospolitej Polskiej, że poprzez przyjęcie krajowej ustawy o paszach zakazującej wytwarzania, wprowadzania do obrotu i stosowania w żywieniu zwierząt w Polsce pasz genetycznie zmodyfikowanych oraz organizmów genetycznie zmodyfikowanych przeznaczonych do użytku paszowego, Polska uchybiła swoim zobowiązaniom, które ciążą na niej na mocy rozporządzenia (WE) nr 1829/2003. W wyniku przyjęcia wspomnianego rozporządzenia, które wprowadza pełną harmonizację w dziedzinie zezwoleń dotyczących pasz GMO na poziomie Unii, Polska nie może przyjmować przepisów prawnych zabraniających wprowadzania do obrotu, stosowania i wytwarzania na jej terytorium produktów będących przedmiotem wymienionych zezwoleń. Konkretnie, Polska uchybiła:

- art. 16 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 1829/2003, zgodnie z którym zezwolenie dotyczące wprowadzania do obrotu, używania lub przetwarzania GMO do użytku paszowego, paszy zawierającej lub składającej się z GMO oraz paszy wyprodukowanej z GMO wydaje się, odrzuca, odnawia, zmienia, zawiesza lub cofa jedynie z przyczyn podanych w rozporządzeniu oraz zgodnie z procedurami w nim określonymi.